

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v plénu složeném z předsedy soudu Pavla Rychetského a soudců Ludvíka Davida (soudce zpravodaj), Jaroslava Fenyka, Josefa Fialy, Jana Filipa, Jaromíra Jirsy, Tomáše Lichovníka, Vladimíra Sládečka, Radovana Suchánka, Pavla Šámala, Kateřiny Šimáčkové, Vojtěcha Šimíčka, Milady Tomkové, Davida Uhlíře a Jiřího Zemánka o ústavní stížnosti stěžovatelky **Mgr. Venduly Zahumenské, Ph.D.**, bytem Lidická 700/19, Brno, právně zastoupené Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, proti usnesení vlády ze dne 26. 2. 2021 č. 196, o vyhlášení nouzového stavu pro území České republiky z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru /označovaný jako SARS CoV-2/ na území České republiky na dobu 30 dnů od 00:00 hodin dne 27. února 2021, vyhlášeného pod č. 96/2021 Sb., usnesením vlády ze dne 26. 2. 2021 č. 198, č. 199, č. 200, o přijetí krizových opatření, vyhlášených pod č. 98/2021 Sb., č. 99/2021 Sb., č. 100/2021 Sb., usnesení vlády ze dne 26. 2. 2021 č. 216, o přijetí krizového opatření, vyhlášeného pod č. 113/2021 Sb., usnesení vlády ze dne 18. 3. 2021 č. 299, o přijetí krizového opatření, vyhlášeného pod č. 134/2021 Sb., a mimořádnému opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 26. 2. 2021 č. j. 15757/2020-45/MIN/KAN, za účasti vlády České republiky a Ministerstva zdravotnictví, jako účastníků řízení, **takto:**

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í

I.

1. Stěžovatelka ústavní stížností ze dne 20. 3. 2021 brojí proti v záhlaví uvedeným usnesením vlády České republiky a mimořádnému opatření Ministerstva zdravotnictví.
2. Stěžovatelka ve vyhlášení nouzového stavu a vydání výše uvedených krizových opatření vlády a mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví spatřuje zásah do

lidské důstojnosti a do práva na soukromý a rodinný život, které je garantováno čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

3. Stěžovatelka uvádí, že předmět její ústavní stížnosti má zásadní přesah nad rámec jejích vlastních zájmů, neboť namítané zásahy do jejích práv se dotýkají všech osob na území České republiky. Stěžovatelka tak poukazuje na § 75 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“).

4. Ústavní stížnost byla posouzena plénem Ústavního soudu podle čl. 1 odst. 2 ve spojení s čl. 1 odst. 1 písm. c) rozhodnutí pléna Ústavního soudu ze dne 25. 3. 2014 č. Org. 24/14 o atrahování působnosti, publikovaného jako sdělení Ústavního soudu č. 52/2014 Sb., podle kterého si plénium vyhrazuje rozhodování v případech, kdy je účastníkem řízení nebo vedlejším účastníkem řízení vláda.

5. Ústavní soud nejprve zkoumal, zda byly splněny procesní podmínky řízení před Ústavním soudem, zda je příslušný k projednání ústavní stížnosti, zda je stěžovatelka osobou oprávněnou k podání návrhu a zda se jedná o návrh přípustný. Dospěl k závěru, že ústavní stížnost předpoklady k věcnému projednání nesplňuje.

II.

6. Podle § 43 odst. 3 zákona o Ústavním soudu musí být usnesení o odmítnutí návrhu podle odstavců 1 a 2 písemně vyhotoveno, stručně odůvodněno uvedením zákonného důvodu, pro který se návrh odmítá, a musí obsahovat poučení.

7. Vzhledem k tomu, že se stěžovatelka opětovně domáhá zrušení či vyslovení neústavnosti usnesení o vyhlášení nouzového stavu a zrušení některých krizových opatření, vyhlášených vládou, ačkoli v mnoha obdobných věcech se jí nebo jejímu právnímu zástupci dostalo vyčerpávajícího odůvodnění, proč Ústavní soud považuje stěžovatelku za neoprávněnou osobu, využívá Ústavní soud shora citovaného ustanovení. Stěžovatelka není aktivně legitimována k podání návrhu na jejich zrušení či vyslovení protiústavnosti usnesení o vyhlášení nouzového stavu (srov. obdobně usnesení sp. zn. Pl. ÚS 100/20 ze dne 3. 11. 2020, body 9–14; usnesení sp. zn. Pl. ÚS 99/20 ze dne 3. 11. 2020, body 9–14; usnesení sp. zn. Pl. ÚS 105/20 ze dne 24. 11. 2020, body 9–10 a další).

8. Stejně tak není osobou oprávněnou k podání návrhu na zrušení krizových opatření, neboť tato usnesení vlády představují obecnou regulaci vztahující se na celé území České republiky a na druhově vymezený počet subjektů (adresátů), protože jde svou povahou o právní předpisy *sui generis* [srov. usnesení ze dne 5. 5. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 10/20, bod 19, ze dne 16. 6. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 20/20, bod 13, ze dne 24. 11. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 105/20, bod 6, ze dne 8. 12. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 102/20, bod 10 a ze dne 15. 12. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 111/20, bod 3]. Stěžovatelka nenamítá, že by v důsledku některého z krizových opatření došlo k zásahu do jejích ústavně zaručených práv a svobod, ale v obecné rovině argumentuje, že krizové opatření porušuje ústavní pořádek. Z hlediska obsahu proto jde o návrh na zrušení právního předpisu, který mohou podat pouze oprávnění navrhovatelé dle § 64 zákona o Ústavním soudu. Do jejich okruhu ovšem navrhovatelka nespadá. Návrh na zrušení právního předpisu nebo jeho jednotlivých ustanovení pak může podat i

fyzická nebo právnická osoba, avšak jen za podmínek stanovených v § 74 zákona o Ústavním soudu, tj. jako akcesorický návrh podaný spolu s ústavní stížností.

9. Pokud jde o mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví, jedná se o opatření obecné povahy, k čemuž se Ústavní soud vyslovil již dříve (viz usnesení ze dne 22. 4. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 8/20 či ze dne 5. 5. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 12/20). Ministerstvo zdravotnictví přijalo napadené mimořádné opatření jako správní úřad příslušný podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně veřejného zdraví, a to podle § 69 odst. 1 písm. i) stejného zákona, který stanoví, že mimořádnými opatřeními při epidemii nebo nebezpečí jejího vzniku jsou zákaz nebo nařízení další určité činnosti k likvidaci epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku. Ve smyslu § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu však jde o návrh nepřipustný, neboť stěžovatelka nevyčerpala všechny prostředky k ochraně práva, jež jí zákon poskytuje, o čemž již byla v mnoha předešlých rozhodnutích, týkajících se podobných návrhů, Ústavním soudem také poučena.

10. Ústavní soud z výše vyložených důvodů proto odmítl ústavní stížnost zčásti jako návrh podaný někým zjevně neoprávněným dle § 43 odst. 1 písm. c) zákona o Ústavním soudu a zčásti jako návrh nepřipustný dle § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu. O návrhu stěžovatelky, aby Ústavní soud podle § 39 zákona Ústavním soudem rozhodl o naléhavosti věci, Ústavní soud samostatně nerozhodoval, neboť věc byla projednána neprodleně. O případném přesahu vlastních zájmů stěžovatelky, který by jinak mohl mít význam pro posouzení přípustnosti části ústavní stížnosti podle § 75 odst. 2 písm. a) téhož zákona (shodně též usnesení ze dne 15. 12. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 111/20 či usnesení ze dne 26. 1. 2021 sp. zn. Pl. ÚS 113/20), Ústavní soud s ohledem na obecnost návrhu a nedostatek právní argumentace stěžovatelky ani rozhodnout nemohl.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2021

Pavel Rychetský, v. r.
předseda Ústavního soudu

Za správnost vyhotovení: Ivana Šmerdová